

การจัดการเชิงกลยุทธ์ภูมิทัศน์วัฒนธรรมการอนุรักษ์และการพัฒนาในพื้นที่วัฒนธรรม
ประวัติศาสตร์เมืองร่วมสมัย : ชิงเต๋าด้าเป่าเต๋า มณฑลซานตง สาธารณรัฐประชาชนจีน
เฉิน เจียฮุย^{1*} และ พิชัย สดภิบาล²

Strategy management of cultural landscape conservation and development
in contemporary urban historical cultural blocks: Qingdaodabaodao,
Shandong Province, The People's Republic of China
Chen Jiahui^{1*} and Pichai Sodphiban²

คณะศิลปกรรมศาสตร์ มหาวิทยาลัยกรุงเทพธนบุรี

Faculty of Fine and Applied Arts Bangkokthonburi University

* Corresponding author. E-mail address: visa6696@gmail.com

received: February 12,2026

revised: April 1,2025

accepted: May 25,2026

บทคัดย่อ

การศึกษามีวัตถุประสงค์เพื่อ 1) ศึกษาสถานะและการวิเคราะห์พื้นที่ประวัติศาสตร์และวัฒนธรรมและภูมิทัศน์ทางวัฒนธรรม เมืองชิงเต๋าด้าเป่าเต๋า มณฑลซานตง สาธารณรัฐประชาชนจีน 2) การวิเคราะห์ตัวบ่งชี้สำหรับการจัดการเชิงกลยุทธ์การอนุรักษ์ และพัฒนาภูมิทัศน์ทางวัฒนธรรมในพื้นที่ประวัติศาสตร์วัฒนธรรมเมืองร่วมสมัย 3) การจัดการเชิงกลยุทธ์การอนุรักษ์และพัฒนาภูมิทัศน์ทางวัฒนธรรมในพื้นที่ประวัติศาสตร์วัฒนธรรมเมืองร่วมสมัย ชิงเต๋าด้าเป่าเต๋า มณฑลซานตง สาธารณรัฐประชาชนจีน ใช้วิธีการวิจัยเชิงคุณภาพและเชิงปริมาณโดยมีการทบทวนวรรณกรรมเรื่อง การจัดการเชิงกลยุทธ์ภูมิทัศน์ทางวัฒนธรรม พื้นที่วัฒนธรรมทางประวัติศาสตร์ ทฤษฎีการอนุรักษ์และการพัฒนา ทำการสอบถามกลุ่มประชากรผู้บริหารของรัฐ ผู้ปฏิบัติงานด้านวัฒนธรรมและศิลปะ นักท่องเที่ยวและประชาชนทั่วไป รวมทั้งหมดจำนวน 181 คน ผลสรุปการรับรู้ทางประวัติศาสตร์ของพื้นที่ศึกษา ความชื่นชอบในการจัดภูมิวัฒนธรรม ความสนใจเป็นสถานที่ท่องเที่ยว มีค่าสัมประสิทธิ์ที่สูงระหว่าง 0.6-0.8 แสดงถึงตัวบ่งชี้ที่ดี และมีความสอดคล้องที่ดีเยี่ยม ผลการศึกษาพบว่า 1) พื้นที่ทางประวัติศาสตร์ย่านเมืองเก่าสะท้อนความหลากหลายทางวัฒนธรรมและมีเอกลักษณ์เฉพาะตัวที่เชื่อมโยงวิถีชีวิตดั้งเดิมเข้ากับพื้นที่เชิงประวัติศาสตร์ 2) แนวทางตัวบ่งชี้การจัดการเชิงกลยุทธ์ และกลยุทธ์การอนุรักษ์และพัฒนาแนวทางในการอนุรักษ์พัฒนาพื้นที่วัฒนธรรมประวัติศาสตร์เมืองร่วมสมัย 3) การจัดการเชิงกลยุทธ์ภูมิทัศน์วัฒนธรรมการอนุรักษ์พัฒนาในพื้นที่วัฒนธรรมประวัติศาสตร์เมืองร่วมสมัย เพื่อเชื่อมโยงภูมิวัฒนธรรมดั้งเดิมสู่ความรู้ทันสมัย ในพื้นที่ประวัติศาสตร์เมืองเก่าสู่เมืองใหม่ให้เป็นพื้นที่แห่งการเรียนรู้ที่ยั่งยืน ในพื้นที่เมืองชิงเต๋าด้าเป่าเต๋า ซึ่งมีองค์ประกอบการจัดการ 4 ด้าน ได้แก่ ด้านการอนุรักษ์ เน้นการอนุรักษ์พื้นที่ประวัติศาสตร์วัฒนธรรม ด้านการพัฒนาภูมิทัศน์เมืองประวัติศาสตร์ ด้านกลยุทธ์การบริหารจัดการต้องมีการจัดการให้มีส่วนร่วมภาคีรัฐบาลกับเอกชนท้องถิ่น และด้านกลยุทธ์ธุรกิจและเศรษฐกิจวัฒนธรรม จะต้องให้เป็นแหล่งรายได้ ผ่านการท่องเที่ยวเชิงวัฒนธรรมในระดับคุณภาพ

คำสำคัญ : การจัดการเชิงกลยุทธ์ของภูมิทัศน์ทางวัฒนธรรม การอนุรักษ์และการพัฒนา พื้นที่วัฒนธรรมทางประวัติศาสตร์ เมืองชิงเต๋าด้าเป่าเต๋า

ABSTRACT

This study aims to 1) examine the status and analysis of historical and cultural areas and cultural landscapes; 2) analyze indicators for strategic management, conservation, and development of cultural landscapes in contemporary historical and cultural areas; 3) develop strategic management, conservation, and development of cultural landscapes in the contemporary historical and cultural area of Qingdao Dabaodao, Shandong Province, People's Republic of China. The research employs both qualitative and quantitative methods, including a literature review on strategic management, cultural landscapes, historical cultural areas, and conservation and development theories. A survey was conducted among 181 respondents, including government officials, cultural and artistic professionals, tourists, and the general public. The results showed high coefficients (0.6-0.8) indicating strong historical perception, appreciation of cultural landscape design, and interest as a tourist destination, demonstrating good indicators and excellent consistency. The findings revealed that: 1) historical areas in the old city reflect cultural diversity and unique characteristics that connect traditional lifestyles with historical spaces; 2) strategic management indicators and conservation and development strategies for contemporary historical and cultural areas; and 3) strategic management of cultural landscape conservation and development in contemporary historical and cultural areas aims to bridge traditional cultural knowledge with modern knowledge, transforming the old historical area into a sustainable learning space in Qingdao Dabaodao. This management approach comprises four aspects: conservation, focusing on preserving historical and cultural areas; development of historical urban landscapes; strategic management, requiring participatory management between the government and local private sectors; and business and cultural economic strategies, aiming to generate income through high-quality cultural tourism.

Keywords: Strategic Management of Cultural landscape, Conservation and Development, Historical Cultural Blocks, Qingdao Dabaodao

บทนำ

ในช่วงไม่กี่ปีที่ผ่านมา การขยายตัวของเมืองในประเทศจีนมีอัตราสูงขึ้น รัฐบาลและรัฐได้พยายามอย่างเต็มที่ในการก่อสร้างเมือง แทบทุกเมืองดำเนินการพัฒนาสิ่งก่อสร้างขนาดใหญ่ ต่อมาคุณลักษณะดั้งเดิมของเมืองต่าง ๆ ค่อยๆหายไป รูปลักษณ์ของเมืองกำลังเคลื่อนตัวอย่างรวดเร็วไปสู่วิกฤตของการผสมผสาน วิกฤตของลักษณะเฉพาะของเมืองกำลังกลายเป็นปัญหาทั่วไปในการก่อสร้างเมือง วิธีการวางแผนออกแบบเมืองและรูปแบบการจัดการค่อนข้างคล้ายคลึงกัน การพัฒนาสร้างกลุ่มสถาปัตยกรรมขนาดใหญ่และอาคารขนาดใหญ่ ส่งผลให้เมืองประวัติศาสตร์และเขตพื้นที่ประวัติศาสตร์วัฒนธรรมที่มีลักษณะเฉพาะถูกกลืนด้วยอาคารสมัยใหม่ที่มีความสูงเท่ากัน

ด้วยค่าครองชีพที่สูงขึ้นของคนเมือง ความต้องการในการปรับปรุงสภาพแวดล้อมโดยรอบและสิ่งอำนวยความสะดวกเพื่อการอยู่อาศัยขั้นพื้นฐานก็เพิ่มขึ้นเช่นกัน และพื้นที่เมืองเก่าส่วนใหญ่เกี่ยวข้องกับการเปลี่ยนแปลงเมืองเก่าและการฟื้นฟูเมือง คำถามว่าควรอนุรักษ์และพัฒนาหรือไม่ และจะอนุรักษ์พื้นที่ประวัติศาสตร์วัฒนธรรมอย่างไร ได้กลายเป็นที่รับรู้ของสาธารณชน ในความเป็นจริงกระบวนการของการรู้จักการทำความเข้าใจเมืองพื้นที่ประวัติศาสตร์และวัฒนธรรมของเมืองสามารถแสดงถึงรูปแบบของเมืองได้ดีที่สุด คุณลักษณะด้านสิ่งแวดล้อมโดยรวมของพื้นที่ประวัติศาสตร์และวัฒนธรรม สะท้อนถึงคุณค่าทางประวัติศาสตร์และวัฒนธรรม แสดงให้เห็นคุณลักษณะของเมืองในช่วงประวัติศาสตร์ที่แตกต่างกัน ที่สะท้อนถึงแนวทางการพัฒนาประวัติศาสตร์ของเมือง อย่างไรก็ตามด้วยการพัฒนาอย่างรวดเร็วของเมือง การเพิ่มขึ้นของประชากรในเมืองอย่างรวดเร็วและความเสื่อมโทรมของสภาพแวดล้อมการอยู่อาศัยของมวลชน ฉากถนนประวัติศาสตร์และวัฒนธรรมแบบดั้งเดิมก็ค่อย ๆ หายไป ดังนั้นการปกป้องพื้นที่ประวัติศาสตร์และวัฒนธรรมจึงกลายเป็นส่วนสำคัญ

ตั้งแต่กลางศตวรรษที่ 19 ลัทธิจักรวรรดินิยมได้รุกรานจีนอย่างครอบคลุม และเมื่อมีการเปิดท่าเรือและสัมปทานทางการค้า เมืองอาณานิคมและกึ่งอาณานิคมจำนวนหนึ่งก็ปรากฏขึ้นในจีน ได้แก่ชิงเต่า ด้าเหลียน ฉางชุน เทียนจิน ฮองกง มาเก๊า และหนานจิง เมืองเหล่านี้ส่วนใหญ่ได้รับการวางแผนเมืองที่ค่อนข้างครอบคลุมโดยผู้ยึดครอง ซึ่งทำให้การก่อสร้างเมืองอาณานิคมเหล่านี้พัฒนาอย่างรวดเร็ว มรดกทางประวัติศาสตร์และวัฒนธรรมส่วนใหญ่ที่เกี่ยวข้องได้รับการอนุรักษ์ไว้ แต่การทำลายล้างโดยฝีมือมนุษย์มักเกิดขึ้นบ่อยครั้ง ชิงเต่าเป็นเมืองที่เพิ่งพัฒนาขึ้นในช่วงร้อยปีที่ผ่านมา เนื่องจากเหตุผลทางประวัติศาสตร์ที่ครั้งหนึ่งเคยเป็นอาณานิคม จึงยังคงมีอาคารพื้นฐานที่ได้รับการอนุรักษ์ไว้อย่างดีในสไตล์ตะวันตกและเต็มไปด้วยวิถีชีวิตที่แปลกใหม่ "อาคารต่างประเทศ" เหล่านี้ในชิงเต่าถูกสร้างขึ้นพร้อมกับประวัติศาสตร์อันน่าอัศจรรย์ของการรุกรานของจักรวรรดินิยมในสมัยใหม่ของชิงเต่า ซึ่งมีบันทึกการเปลี่ยนแปลงและวิวัฒนาการของชิงเต่าไว้ในประวัติศาสตร์อย่างแท้จริง และมีคุณค่าทางประวัติศาสตร์วัฒนธรรมที่ล้ำลึกมาก

อย่างไรก็ตาม เนื่องจากการขาดการรับรู้ถึงคุณค่าของภูมิทัศน์ทางวัฒนธรรม การชำรุดทรุดโทรมของอาคารบางแห่งและที่สำคัญกว่านั้นคือแรงผลักดันจากผลประโยชน์ทางการค้า ลักษณะเฉพาะของเมืองชิงเต่าจึงค่อย ๆ หายไปอย่างรวดเร็วท่ามกลางการพัฒนาอย่างรวดเร็วของการขยายตัวของเมือง เป็นเรื่องเร่งด่วนที่จะต้องวิเคราะห์ภูมิทัศน์ทางวัฒนธรรมของเขตประวัติศาสตร์และวัฒนธรรมร่วมสมัยของชิงเต่าอย่างครอบคลุม ประเมินคุณค่าหลายมิติ สำรวจกลไกการก่อตัวและวิวัฒนาการ และสร้างแบบจำลองกลยุทธ์การปกป้องและพัฒนาที่ประสานงานกัน ภูมิทัศน์วัฒนธรรมของเขตประวัติศาสตร์และวัฒนธรรมเป็นส่วนสำคัญของมรดกทางประวัติศาสตร์และวัฒนธรรมของเมือง ด้วยการพัฒนาอย่างต่อเนื่องของเมือง

ในช่วงต้นปี 1994 ชิงเต่าได้รับการขนานนามว่าเป็นเมืองประวัติศาสตร์และวัฒนธรรมของจีน ซึ่งเป็นจุดตัดระหว่างวัฒนธรรมยุโรปและเอเชียสมัยใหม่ โดยมีมรดกทางประวัติศาสตร์อันล้ำลึกและความหมายทางวัฒนธรรมที่เป็นเอกลักษณ์ เมืองนี้มีโครงสร้างริมน้ำที่สวยงามและยังแสดงให้เห็นถึงลักษณะเฉพาะของเมืองอย่าง “กระเบื้องสีแดง ต้นไม้สีเขียว ทะเลสีฟ้า และท้องฟ้าสีฟ้า” รูปแบบพื้นที่เมืองอย่าง “ภูเขา ทะเล เกาะและเมือง” ที่ผสมผสานกัน และกลุ่มสถาปัตยกรรม “มหาสมุทร” ที่ทันสมัยและอุดมสมบูรณ์ ตั้งแต่ปี 2014 ชิงเต่าเริ่มเวนคืนชุมชนแออัดในเขตชื่อนานและเขตชื่อยี่เป่ย์ และตั้งแต่ปี 2019 รัฐบาลชิงเต่าได้รวบรวมกำลังจากทุกด้าน(รวมถึงแต่ไม่จำกัดเพียงรัฐวิสาหกิจ เอกชนผู้พักอาศัย ฯลฯ) เพื่อดำเนินโครงการต่าง ๆ เช่น การปรับปรุงโครงสร้างพื้นฐาน การบำรุงรักษาอาคารและการปรับปรุงคุณภาพสภาพแวดล้อมที่อยู่อาศัย พื้นที่ประวัติศาสตร์และวัฒนธรรมประเภทนี้เป็นตัวแทนของลักษณะเฉพาะของเมืองชิงเต่า ไม่ว่าจะสามารถปกป้องได้ดีหรือไม่ จะส่งผลโดยตรงต่อการอนุรักษ์รูปแบบและการสืบสานบริบททางประวัติศาสตร์ ในกระบวนการเปลี่ยนแปลงนี้ มีหลายประเด็นที่ต้องสำรวจระบบการต่ออายุของพื้นที่ประวัติศาสตร์ ซึ่งมีปัญหาที่เกิดขึ้น ได้แก่ เมืองเก่ายังไม่มีรูปแบบ Modal บริหารการจัดการเชิงกลยุทธ์ภูมิทัศน์วัฒนธรรมเฉพาะพื้นที่ประวัติศาสตร์เมืองร่วมสมัย ในชิงเต่าต้าเป่าเต่า เนื่องจากปัญหาการขยายตัวของตัวเมืองใหม่ ที่ทำให้รูปแบบของเมืองเกิดการเปลี่ยนแปลงของภูมิทัศน์วัฒนธรรมทางกายภาพที่เปลี่ยนไปจากเดิม ทั้งทางด้านโครงสร้างและบริบทของสภาพแวดล้อมทางสังคมโดยรอบที่กำลังก้าวสู่ความเป็นเมืองร่วมสมัย และสิ่งนี้เป็นปัญหาหลักที่ทำให้พื้นที่ดังกล่าว จำเป็นต้องมีการบริหารจัดการจัดการ เพื่อให้เกิดประโยชน์และความคุ้มค่าในการอนุรักษ์และเกิดการพัฒนายั่งยืนในพื้นที่ประวัติศาสตร์ เพื่อให้เป็นพื้นที่แห่งการเรียนรู้ที่มีชีวิตและสอดคล้องกับยุคสมัยที่ขับเคลื่อนภูมิวัฒนธรรมเดิมผสมผสานกับความรู้เทคโนโลยีสมัยใหม่สู่การเชื่อมโยงความร่วมมือได้อย่างยั่งยืน

กล่าวได้ว่าพื้นที่วัฒนธรรมประวัติศาสตร์เมืองร่วมสมัย เป็นพื้นที่สร้างสรรค์ทางเศรษฐกิจที่ส่งผลถึงความมั่งคั่งทางสังคมเป็นพื้นที่กระตุ้นขับเคลื่อนทางเศรษฐกิจที่ส่งผลถึงการเมือง การปกครอง เศรษฐกิจ สังคม ศิลปะ วัฒนธรรม การศึกษา การคมนาคม เทคโนโลยีและนวัตกรรมที่ทันสมัยที่ผสมผสานเข้ากับยุคสมัยได้อย่างเหมาะสมกลมกลืน ดังคำกล่าว (Yang and Li, 2023) แสดงถึงวิสัยทัศน์ "มรดกที่มีชีวิต" เพื่อบรรยายถึงสภาพของอาคารเก่าแก่ที่อยู่อาศัย และมาตรการตอบโต้ปกป้องความถูกต้องของโบราณวัตถุทางประวัติศาสตร์และความสมบูรณ์ของภูมิทัศน์ทางประวัติศาสตร์ ให้ความสนใจเป็นพิเศษเพื่อรักษาความต่อเนื่องของชีวิตทางสังคม สืบทอดประเพณีทางวัฒนธรรม ปรับปรุงโครงสร้างพื้นฐานและสภาพแวดล้อมในการดำรงชีวิต รักษาพลังชีวิตพื้นที่ ที่มีอยู่มากมายในพื้นที่เมืองหวางซาน สาธารณรัฐประชาชนจีน ได้แก่ ถนนผิงเจียง ชูโจว ประเทศจีน: ถนนผิงเจียงมุ่งเน้นที่การปกป้อง มีรูปแบบเมืองน้ำแบบดั้งเดิมและคุณลักษณะทางสถาปัตยกรรมและเพิ่มความหมายทางวัฒนธรรมและความมีชีวิตชีวาทางการค้าของพื้นที่ด้วยการแนะนำอุตสาหกรรมทางวัฒนธรรมและความคิดสร้างสรรค์และหัตถกรรมดั้งเดิม ในเวลาเดียวกัน การเสริมสร้างการมีส่วนร่วมของชุมชนและการศึกษาสาธารณะทำให้ผู้อยู่อาศัยมีความตระหนักรู้เกี่ยวกับการปกป้องมากขึ้น

ดังนั้นยุทธศาสตร์การปกป้องและพัฒนาภูมิทัศน์ทางวัฒนธรรมของเขตประวัติศาสตร์และวัฒนธรรมของเต้าเป่าเต้าอย่างเป็นระบบ จำเป็นต้องสำรวจแนวคิดกลยุทธ์ของการจัดการอนุรักษ์และการพัฒนา รวมทั้งสร้างรูปแบบการจัดการแนวทางการบริหารแบบบูรณาการของการอนุรักษ์และการพัฒนาอย่างเป็นวิทยาศาสตร์ โดยอิงตามทฤษฎีการพัฒนาทางวัฒนธรรมและศิลปะร่วมสมัย จะเป็นการกระตุ้นความมีชีวิตชีวาของการพัฒนาในสังคมปัจจุบันให้มากยิ่งขึ้น และปรับปรุงสภาพแวดล้อมการพัฒนาของเขตประวัติศาสตร์และวัฒนธรรมของเต้าเป่าเต้า ให้มีการพัฒนาที่ยั่งยืนและมีคุณภาพ

ภาพ 1 แผนที่เมืองชิงเต่า มณฑลซานตง

ที่มา : <https://www.eastchinatrip.com/th/china-maps/qingdao-map/>

วัตถุประสงค์

1. ศึกษาสถานะและการวิเคราะห์พื้นที่ประวัติศาสตร์และวัฒนธรรมและภูมิทัศน์ทางวัฒนธรรม เมืองชิงเต่าเต้าเป่าเต้า มณฑลซานตง สาธารณรัฐประชาชนจีน
2. การวิเคราะห์ตัวบ่งชี้สำหรับการจัดการเชิงกลยุทธ์การอนุรักษ์ และพัฒนาภูมิทัศน์ทางวัฒนธรรมในพื้นที่ประวัติศาสตร์วัฒนธรรมเมืองร่วมสมัย
3. การจัดการเชิงกลยุทธ์การอนุรักษ์และพัฒนาภูมิทัศน์ทางวัฒนธรรมในพื้นที่ประวัติศาสตร์วัฒนธรรมเมืองร่วมสมัย ชิงเต่าเต้าเป่าเต้า มณฑลซานตง สาธารณรัฐประชาชนจีน

ขอบเขตการวิจัย

1.ขอบเขตเนื้อหา

- 1.1. ศึกษาสำรวจและวิเคราะห์พื้นที่ประวัติศาสตร์และวัฒนธรรมและภูมิทัศน์ทางวัฒนธรรม เมืองชิงเต่าเต้าเป่าเต้า มณฑลซานตง สาธารณรัฐประชาชนจีน
- 1.2. ศึกษาวิเคราะห์ตัวบ่งชี้สำหรับการจัดการเชิงกลยุทธ์การอนุรักษ์และพัฒนาภูมิทัศน์ทางวัฒนธรรมในพื้นที่ประวัติศาสตร์วัฒนธรรมเมืองร่วมสมัย
- 1.3. ศึกษาแนวทางการจัดการเชิงกลยุทธ์การอนุรักษ์และพัฒนาภูมิทัศน์ทางวัฒนธรรมในพื้นที่ประวัติศาสตร์วัฒนธรรมเมืองร่วมสมัย ชิงเต่าเต้าเป่าเต้า มณฑลซานตง สาธารณรัฐประชาชนจีน

2.ขอบเขตพื้นที่

- 2.1. การเก็บข้อมูลภาคสนามเมืองชิงเต่าเต้าเป่าเต้า มณฑลซานตง สาธารณรัฐประชาชนจีน

3.ขอบเขตของประชากร

- 3.1. ผู้บริหารของรัฐ 29 ราย
- 3.2. ผู้ปฏิบัติงานด้านวัฒนธรรมและศิลปะ 22 ราย

3.3. นักท่องเที่ยว 93 ราย

3.4. ประชาชนทั่วไป 37 คน รวม

การทบทวนวรรณกรรม

ผู้วิจัยทำการศึกษาวรรณกรรมที่เกี่ยวข้องคือทบทวนการศึกษาในการวิจัย การจัดการเชิงกลยุทธ์ของภูมิทัศน์วัฒนธรรมการอนุรักษ์และการพัฒนาในพื้นที่วัฒนธรรมประวัติศาสตร์เมืองร่วมสมัยซึ่งเต้าเต้าเป่าเต้า มณฑลซานตง สาธารณรัฐประชาชนจีน ซึ่งผู้วิจัยวิเคราะห์งานวรรณกรรมโดยมีความสำคัญดังนี้

การจัดการเชิงกลยุทธ์ของภูมิทัศน์ทางวัฒนธรรม

การจัดการเชิงกลยุทธ์ หมายถึง การตัดสินใจและศิลปะการจัดการของทิศทางการพัฒนาโดยรวมและระยะยาว วัตถุประสงค์ งานและนโยบายขององค์กรในระยะเวลาหนึ่ง รวมถึงการจัดสรรทรัพยากร สิ่งสำคัญคือการปรับปรุงแนวโน้มการพัฒนาขององค์กรหลักและเพิ่มพลังในการปรับตัวให้เข้ากับสภาพแวดล้อมทางสังคม สภาพแวดล้อมทางการตลาด และการเปลี่ยนแปลงด้านสิ่งแวดล้อมอื่น ๆ นี่คือการบูรณาการจัดการแบบไดนามิก เพื่อให้แน่ใจว่ามีการดำเนินการตามเป้าหมายอย่างถูกต้องและบรรลุความคืบหน้าที่คาดหวัง และอาศัยความสามารถภายในขององค์กรในการดำเนินการวางแผนและการตัดสินใจดังกล่าว และควบคุมกระบวนการดำเนินการ (David, 2009) การจัดการเชิงกลยุทธ์ สามารถนิยามได้ว่าเป็น ศาสตร์และศิลป์ในการกำหนด นำไปปฏิบัติ และประเมินการตัดสินใจข้ามสายงานที่ช่วยให้องค์กรสามารถบรรลุวัตถุประสงค์ ได้ ตามคำจำกัดความนี้ การจัดการเชิงกลยุทธ์มุ่งเน้นไปที่การบูรณาการจัดการ/การตลาด/การเงิน/การบัญชี/การผลิต/ การดำเนินงาน/การวิจัยและพัฒนา และระบบสารสนเทศเพื่อให้บรรลุความสำเร็จขององค์กร คำว่า การจัดการเชิงกลยุทธ์ ในข้อความนี้มีความหมายเหมือนกันกับคำว่า การวางแผนเชิงกลยุทธ์ คำหลังมักใช้ในโลกรธุรกิจ ในขณะที่คำแรกมักใช้ในแวดวงวิชาการ บางครั้งคำว่าจัดการเชิงกลยุทธ์ใช้เพื่ออ้างถึงการกำหนดกลยุทธ์ การนำไปปฏิบัติ และการประเมินผล โดยการวางแผนเชิงกลยุทธ์หมายถึงเฉพาะการกำหนดกลยุทธ์เท่านั้น วัตถุประสงค์ของการจัดการเชิงกลยุทธ์คือการใช้ประโยชน์และสร้างโอกาสใหม่ ๆ และแตกต่างในทางตรงกันข้าม การวางแผนระยะยาวจะพยายามปรับแนวโน้มให้เหมาะสม (Hunter and Wheelen, 2022) ซึ่งการจัดการกลยุทธ์ประกอบด้วยองค์ประกอบพื้นฐานสี่ประการ 1) การหากล่องด้านสิ่งแวดล้อม 2) กลยุทธ์ Formulation 3) การชดเชยเชิงกลยุทธ์ และ 4) การหลบหลีกและการควบคุม แสดงให้เห็นว่าองค์ประกอบทั้งสี่นี้ไม่ถูกต้องอย่างไร ฝ่ายบริหารจะสแกนสภาพแวดล้อมภายนอกเพื่อหาโอกาสและภัยคุกคาม รวมถึงสภาพแวดล้อมที่เป็นรายการสำหรับจุดแข็งและจุดอ่อน

ภูมิทัศน์เมืองประวัติศาสตร์

ข้อเสนอแนะเรื่องภูมิทัศน์เมืองประวัติศาสตร์ ปีค.ศ. 2011 ได้รับการรับรองโดยที่ประชุมใหญ่ขององค์การยูเนสโก ในสมัยที่ 36 เมื่อวันที่ 10 พฤศจิกายน 2011 (36 C/ มติที่ 41) และแนะนำให้รัฐสมาชิกบูรณาการนโยบายและแนวปฏิบัติในการอนุรักษ์สิ่งแวดล้อมที่สร้างขึ้นเข้ากับเป้าหมายที่กว้างขึ้นของการพัฒนาเมือง โดยเคารพคุณค่าและประเพณีที่สืบทอดมา จากบริบททางวัฒนธรรมที่แตกต่างกัน เครื่องมือการกำหนดมาตรฐานที่เป็นนวัตกรรมนี้เรียกร้องให้มีการอนุรักษ์มรดกเมือง เนื่องจากมีส่วนช่วยในการสร้างเมืองและชุมชนที่มีชีวิตชีวาทางวัฒนธรรม เจริญรุ่งเรืองทางเศรษฐกิจ ครอบคลุมทางสังคม และยั่งยืนทางสิ่งแวดล้อม ข้อเสนอแนะ สนับสนุนแนวทางภูมิทัศน์สำหรับพื้นที่เมืองประวัติศาสตร์ที่ 1) บูรณาการการอนุรักษ์มรดกเข้ากับแผนและกระบวนการพัฒนาเมือง 2) ถือว่ามรดกที่สร้างขึ้น สภาพแวดล้อมทางธรรมชาติ ชุมชนท้องถิ่นและแนวปฏิบัติของพวกเขามีความสัมพันธ์กันอย่างเป็นเนื้อเดียวกัน และ 3) มองว่ามรดกเมืองเป็นทรัพยากรและเป็นตัวขับเคลื่อนการพัฒนาเมืองอย่างยั่งยืน (UNESCO, 2565)

พื้นที่วัฒนธรรมทางประวัติศาสตร์

เขตประวัติศาสตร์และวัฒนธรรมมักหมายถึงพื้นที่ถนนที่ค่อย ๆ ก่อตัวและพัฒนาในกระบวนการทางประวัติศาสตร์ในระยะยาว ในฐานะพยานที่มีชีวิตของประวัติศาสตร์เมือง เขตนี้สามารถสะท้อนความหลากหลายของชีวิตทางสังคมและวัฒนธรรมในช่วงประวัติศาสตร์ได้อย่างสมบูรณ์ยิ่งขึ้นในหลาย ๆ ด้าน เช่น สภาพแวดล้อมทางธรรมชาติ สภาพแวดล้อมที่มนุษย์สร้างขึ้น สะท้อนถึงลักษณะเฉพาะของภูมิภาคและภาพภูมิทัศน์ของเมือง ดังคำกล่าว (Yang and Li, 2023) แสดงถึงวิสัยทัศน์ "มรดกที่มีชีวิต" เพื่อบรรยายถึงสภาพของอาคารเก่าแก่ที่อยู่อาศัย และมาตรการตอบโต้ปกป้องความถูกต้องของโบราณวัตถุทางประวัติศาสตร์และความสมบูรณ์ของภูมิทัศน์ทางประวัติศาสตร์ ให้ความสนใจเป็นพิเศษเพื่อรักษาความต่อเนื่องของชีวิต

ทางสังคม สืบทอดประเพณีทางวัฒนธรรม ปรับปรุงโครงสร้างพื้นฐานและสภาพแวดล้อมในการดำรงชีวิต รักษาวิถีชีวิตพื้นที่ ที่มีอยู่มากมายในพื้นที่เมืองหวนซาน สาธารณรัฐประชาชนจีน ได้แก่ ถนนฝิงเจียง ซูโจว ประเทศจีน: ถนนฝิงเจียงมุ่งเน้นที่การปกป้อง มีรูปแบบเมืองน้ำแบบดั้งเดิมและคุณลักษณะทางสถาปัตยกรรม และเพิ่มความหมายทางวัฒนธรรมและความมีชีวิตชีวาทางการค้าของพื้นที่ด้วยการแนะนำอุตสาหกรรมทางวัฒนธรรมและความคิดสร้างสรรค์และหัตถกรรมดั้งเดิม ในเวลาเดียวกัน การเสริมสร้างการมีส่วนร่วมของชุมชนและการศึกษาสาธารณะทำให้ผู้อยู่อาศัยมีความตระหนักรู้เกี่ยวกับการปกป้องมากขึ้น สอดคล้องมรดกทางวัฒนธรรมที่จับต้องไม่ได้ เป็นส่วนสำคัญของระบบวัฒนธรรมจีนดั้งเดิมที่ยอดเยียม และเป็นข้อพิสูจน์ทางประวัติศาสตร์ถึงความคิดสร้างสรรค์ และแนวปฏิบัติที่เป็นนวัตกรรมใหม่ของผู้คนทุกกลุ่มชาติพันธุ์ในประเทศระหว่างการผลิตและการผลิตในระยะยาว มรดกทางวัฒนธรรมที่จับต้องไม่ได้ของนันทยางอู๋ดมไปด้วย

เนื้อหาและมีลักษณะเฉพาะท้องถิ่นที่แข็งแกร่งของที่ราบภาคกลาง การปกป้องและส่งเสริมสิ่งที่ไม่ใช่มรดกเพื่อสืบสานวัฒนธรรมดั้งเดิมอันยอดเยี่ยมของที่ราบภาคกลางนั้นมีความสำคัญอย่างยิ่ง (Zhu and Zhou, 2016) มรดกทางวัฒนธรรมเป็นพาหะสำคัญของการพัฒนาทางวัฒนธรรม ด้วยการเร่งตัวของขยายตัวของเมือง มรดกทางวัฒนธรรมซึ่งรวบรวมแก่นแท้ของการสืบทอดอารยธรรมในเมือง จึงเป็นกุญแจสำคัญในการควบคุมระบบนิเวศวัฒนธรรมของเมือง และเป็นส่วนสำคัญของการสร้างอารยธรรมทางวัตถุและจิตวิญญาณในเมืองสมัยใหม่

ดังนั้นพื้นที่วัฒนธรรมทางประวัติศาสตร์ จึงมีความสำคัญเป็นอย่างมากในการบริหารจัดการ เนื่องจากเป็นพื้นที่ที่มีชีวิตและมีคุณค่าด้านต่าง ๆ ทางสังคมทั้งทางกายภาพและบริบทของสิ่งแวดล้อมที่สะท้อนถึงเรื่องราวของผู้คนในชุมชน ตั้งแต่อดีตจนถึงปัจจุบัน ตลอดทั้งห้วงเวลาที่มีการเปลี่ยนแปลงอยู่ตลอดเวลา และส่งอิทธิพลทางวัฒนธรรมแก่ผู้อยู่อาศัยให้มีความเป็นอันหนึ่งอันเดียวกันหรือแนวทางร่วมกันในสังคม

การอนุรักษ์และการพัฒนา

การอนุรักษ์และการพัฒนามีความสัมพันธ์กันซึ่งกันและกัน การอนุรักษ์เป็นพื้นฐานของการพัฒนา หากทรัพยากรไม่ได้รับการปกป้องอย่างดี เมื่อถูกทำลายจะไม่มีการพัฒนาเลย ดังนั้นการอนุรักษ์จึงเป็นพื้นฐานของการพัฒนาเป็นภารกิจเร่งด่วนในปัจจุบันและการพัฒนาเป็นการนำการอนุรักษ์มาใช้เท่าที่จำเป็น เป็นพื้นฐานของการพัฒนา จากมุมมองของการพัฒนาอย่างยั่งยืน การปกป้องทรัพยากรนั้นในท้ายที่สุดก็เพื่อการพัฒนาที่ดีขึ้น ดังนั้นทรัพยากรใด ๆ จะต้องได้รับการพัฒนาและใช้ประโยชน์เพื่อให้ทำหน้าที่และได้รับประโยชน์ และยังมีความสำคัญทางเศรษฐกิจและสังคมที่สมจริงอีกด้วย แต่ในระดับหนึ่ง การพัฒนามักเป็นการทำลายล้างเช่นกัน ดังนั้นการพัฒนาจึงควรเป็นการพัฒนาที่สมเหตุสมผล ไม่ใช่มุ่งหวังที่จะเพิ่มผลประโยชน์ทางเศรษฐกิจสูงสุดและการพัฒนาแบบไร้ทิศทาง เมื่อพิจารณาจากสถานการณ์ปัจจุบัน สำหรับทรัพยากรใดก็ตาม ยังคงจำเป็นต้องให้ความสำคัญกับ “การปกป้อง” เป็นหลัก จากนั้นจึงพัฒนาในเวลาที่เหมาะสม และสมเหตุสมผลเพื่อให้บรรลุผลประโยชน์สองต่อคือการอนุรักษ์และผลประโยชน์ทางเศรษฐกิจเพื่อให้เกิดการพัฒนาที่ยั่งยืน (Yan, 2018)

การเปรียบเทียบมุมมองของชาวตะวันตก เกี่ยวกับตำนานในฐานะคุณลักษณะของวิถีชีวิตก่อนสมัยใหม่ ซึ่งสูญเสียความเกี่ยวข้องในโลกสมัยใหม่ กับความเข้าใจทั่วไปเกี่ยวกับตำนานในจีน ที่อิงตามข้อเท็จจริง และเกี่ยวข้องกับชีวิตในปัจจุบัน (Ruan and Sun, 2001) เสนอที่จะส่งเสริมการพัฒนา “ถนนคนเดิน” ด้วยพื้นที่บล็อกหลายระดับ และดำเนินการประยุกต์ใช้จริงในการก่อสร้างถนน Shaoxing ในเซี่ยงไฮ้ (Zheng and Wu, 2001) ในโครงการก่อสร้างของพื้นที่ประวัติศาสตร์และวัฒนธรรมถนน Foshan ในมณฑลกว่างตุง เน้นที่การเปลี่ยนแปลงมูลค่าของอาคารประวัติศาสตร์และแหล่งที่มาของเงินทุนในการปกป้องและฟื้นฟูอาคารเหล่านี้ (Shen, 2002) เชื่อว่าโดยยึดหลักการที่ว่า การเคารพธรรมชาติคือการพัฒนาบล็อกเชิงพาณิชย์ทางประวัติศาสตร์ การพัฒนาบล็อกเชิงพาณิชย์ทางประวัติศาสตร์ในเมืองโดยใช้เทคโนโลยี เช่น เครือข่ายและวิทยาศาสตร์นิเวศวิทยาเพื่อบรรลุการพัฒนาแบบดิจิทัลจึงเป็นเส้นทางที่ถูกต้อง (Ruan and Peng, 2002) สรุปลักษณะเฉพาะของการออกแบบพื้นที่ในเมืองในการฟื้นฟูบล็อกประวัติศาสตร์และวัฒนธรรมในเมือง ซึ่งส่วนใหญ่รวมถึงการประชาสัมพันธ์บริบทและการตกตะกอน นอกจากนี้ เป็นการชี้ให้เห็นว่าไม่ควรละเลยลำดับขั้นของการออกแบบพื้นที่ของบล็อกประวัติศาสตร์แบบดั้งเดิม

การอนุรักษ์และการพัฒนา จึงเป็นแนวทางในการปกป้องรักษาสิ่งที่มีอยู่ให้คงอยู่ดังเดิม โดยใช้วิธีการแนวทางวิทยาการสมัยใหม่ เข้ามาบริหารจัดการปรับปรุงเปลี่ยนแปลงสิ่งที่มีอยู่ให้คงทนถาวร เพื่อเป็นการคุ้มครองป้องกันดูแลรักษามรดกวัฒนธรรมให้ดำรงอยู่ได้อย่างเหมาะสม สอดคล้องกับบริบทสภาพแวดล้อมของสังคมที่เปลี่ยนแปลงไปตามกระแสสังคมในยุคปัจจุบันได้อย่างยั่งยืน และยึดหยุ่นไปตามกระแสพลวัตที่ถาโถมเข้ามาในพื้นที่

เมืองชิงเต๋าด้าเป่าเต๋า

เขตประวัติศาสตร์และวัฒนธรรมต้าเป่าเต๋า ตั้งอยู่ในเขตทางตอนเหนือของเมืองชิงเต๋า มณฑลซานตง เป็นศูนย์กลางการค้าแห่งแรกของชิงเต๋า และยังเป็นแหล่งกำเนิดของอุตสาหกรรมการค้าและการค้าที่เจริญรุ่งเรืองของเมืองอีกด้วย ชื่อ "ต้าเป่าเต๋า" มาจากแนวปะการังที่ชื่อว่า "เป่าเต๋า" ในอ่าวเจียวโจว พื้นที่นี้ก่อตั้งขึ้นเมื่อปลายศตวรรษที่ 19 เมื่อชิงเต๋าเป็นเพียงหมู่บ้านชาวประมงเล็ก ๆ เมื่อถึงช่วงสัญญาเช่าของเยอรมัน ต้าเป่าเต๋าก็ถูกกำหนดให้เป็นพื้นที่สำหรับชาวจีนที่ใช้ชีวิตทำธุรกิจและแลกเปลี่ยนทางสังคม และค่อย ๆ พัฒนาเป็นพื้นที่ธุรกิจที่สำคัญของเมืองชิงเต๋า ปัจจุบันไม่เพียงแต่ยังคงรักษางานสถาปัตยกรรมเยอรมันไว้เป็นจำนวนมากเท่านั้น แต่ยังผสมผสานองค์ประกอบศิลปะสมัยใหม่ เพื่อเติมชีวิตใหม่ให้กับอาคารเก่าอีกด้วย (Che, 2012) ภูมิทัศน์วัฒนธรรมสถาปัตยกรรมในเมืองเป็นส่วนหลัก ที่ประกอบเป็นภูมิทัศน์วัฒนธรรมทางวัตถุในเมืองและภูมิทัศน์วัฒนธรรมสถาปัตยกรรม เป็นการแสดงออกหลักของการก่อตัวและวิวัฒนาการของภูมิทัศน์วัฒนธรรมของต้าเป่าเต๋า เนื่องจากการปกครองแบบอาณานิคมของเยอรมนีและญี่ปุ่น ร่องรอยที่ผู้ตั้งถิ่นฐานในต้าเป่าเต๋าทิ้งไว้จึงเป็นอาคารเก่าแก่ ที่มีประวัติศาสตร์ซึ่งซ่อนอยู่ตามถนนและตรอกซอกซอย ซึ่งสะท้อนแนวคิดทางสถาปัตยกรรมที่แพร่หลายในเยอรมนี ญี่ปุ่น ยุโรปและสหรัฐอเมริกาในเวลานั้น โดยส่วนใหญ่เป็นสถาปัตยกรรมแบบเยอรมัน บาโรก คลาสสิกตะวันตก และเรอเนซองส์ มีรูปแบบผสมผสานและสถาปัตยกรรมแบบโมเดิร์น (Luo and Ling, 2023) มรดกทางวัฒนธรรมเป็นสมบัติล้ำค่าของประเทศและชาติ ซึ่งเป็นตัวแทนของความต่อเนื่องของประวัติศาสตร์ วัฒนธรรมและสังคม อย่างไรก็ตาม ด้วยการพัฒนาอย่างรวดเร็วของการขยายตัวของเมืองและความทันสมัย หลายเมืองกำลังเผชิญกับความท้าทายในการคุ้มครองมรดกทางวัฒนธรรม (Cong, 2024) ภายใต้ภูมิหลังของโลกาภิวัตน์และความทันสมัย มรดกทางวัฒนธรรมท้องถิ่นกำลังเผชิญกับความท้าทายสองเท่าในการปกป้องและสืบทอด เพื่อตระหนักถึงผลประโยชน์ร่วมกันและสถานการณ์ที่ได้ประโยชน์ทั้งสองฝ่ายของการพัฒนาที่ยั่งยืนของการคุ้มครองมรดกทางวัฒนธรรมและการบูรณาการการออกแบบผลิตภัณฑ์เศรษฐกิจสร้างสรรค์ ด้วยมุมมองที่จะปกป้องและส่งต่อมรดกทางวัฒนธรรมท้องถิ่นได้ดีขึ้น ส่งเสริมการพัฒนาที่ดีของการท่องเที่ยวเชิงวัฒนธรรมและนำผลกระทบเชิงบวกมาสู่เศรษฐกิจท้องถิ่น

อาจกล่าวได้ว่าเขตพื้นที่วัฒนธรรมประวัติศาสตร์ชิงเต๋าด้าเป่าเต๋าคือพื้นที่วัฒนธรรมร่วมสมัย เนื่องด้วยมีการผสมผสานวัฒนธรรมทั้งทางยุโรปและเอเชียเข้าด้วยกัน ก่อให้เกิดการผสมผสานภูมิวัฒนธรรมรวมทั้งทางกายภาพสภาพแวดล้อมและบริบททางภูมิปัญญาของผู้คนในชุมชนที่หลอมรวมกันในพื้นที่ จนกลายเป็นรูปแบบเฉพาะถิ่นจึงเป็นสิ่งที่คนในชุมชนได้ตระหนักถึงความสำคัญ ที่จะต้องรักษาเอกลักษณ์พื้นที่วัฒนธรรมร่วมสมัยให้คงอยู่สืบไป

ภาพ 2 ชิงเต๋า ในครั้งอดีตเป็นหมู่บ้านชาวประมง. ปรับปรุงจาก Old pictures of Qingdao, China. City ruled F Germany until 1914. โดย Reddit.com, 2026.

https://www.reddit.com/r/ArchitecturalRevival/comments/1rue2q3/old_pictures_of_qingdao_china_city_ruled_by/?tl=th

ที่มา : Reddit.com (2026)

ภาพ 3 การปรับภูมิทัศน์วัฒนธรรมจากชุมชน ชาวประมงสู่เมืองท่าที่สำคัญ

ภาพ 4 การก่อสร้างอาคารสถาปัตยกรรมเมื่อครั้งอดีต
ที่มา : Reddit.com (2026)

ภาพ 5 ภาพเมืองซิงเตาเมื่อครั้งเป็นอาณานิคมของ
เยอรมนี ตั้งแต่ปี 1898 - 1914 มีการพัฒนาด้านการ
ก่อสร้างอาคารเป็นชุมชนขนาดใหญ่แถบท่าเรือ
ที่มา : Reddit.com (2026)

ภาพ 6 ทศนิยมภาพเขตประวัติศาสตร์และวัฒนธรรมต้าเปาเต่า เริ่มดำเนินการอนุรักษ์

ภาพ 7 ศูนย์วัฒนธรรมชิงเต่า

ภาพ 8 ลานนิทรรศการลี่หยวนชิงเต่า

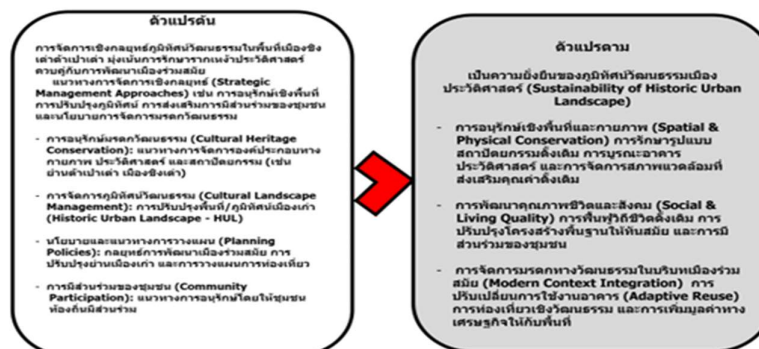
ภาพ 9 วัดที่ฐานภูเขาเหลา (เหลาซาน) ที่ได้รับการอนุรักษ์ในเขตพื้นที่ชิงเต่า.
ปรับปรุงจาก Qingdao. โดย Wikipedia.org, 2026. <https://th.wikipedia.org/wiki/Qingdao>

ภาพ 10 วิหารเซนต์ไมเคิลในพื้นที่ชิงเต่า
ที่ยังคงสภาพเดิมภายหลังได้รับการฟื้นฟู ปรับปรุงจาก Qingdao. โดย Wikipedia.org, 2026.
<https://th.wikipedia.org/wiki/Qingdao>

กรอบแนวคิดการวิจัย

การศึกษานี้ใช้การวิจัยแบบผสมผสาน โดยผสมผสานเทคนิคการรวบรวมข้อมูลเชิงคุณภาพและเชิงปริมาณเข้าด้วยกัน SWOT, PEST และวิธีอื่น ๆ ใช้ในการวิเคราะห์ผลการสำรวจ การสัมภาษณ์ และกรณีศึกษาอย่างครอบคลุม เพื่อให้สามารถเข้าใจประเด็นการวิจัยได้อย่างครอบคลุม

ภาพ 11 กรอบแนวคิดการวิจัย

วิธีดำเนินการวิจัย

1. การสำรวจและเก็บข้อมูลภาคเอกสาร งานวิจัย บทความ ตำราและข้อมูลสื่ออิเล็กทรอนิกส์ต่าง ๆ
2. การวิเคราะห์ทฤษฎีต่าง ๆ ที่เกี่ยวข้อง ได้แก่ การจัดการเชิงกลยุทธ์ ภูมิทัศน์ทางวัฒนธรรม พื้นที่วัฒนธรรมทางประวัติศาสตร์ ทฤษฎีการอนุรักษ์และการพัฒนา
3. ดำเนินการออกแบบเครื่องมือแบบสอบถาม และให้ผู้เชี่ยวชาญจำนวน 3 คนตรวจสอบเครื่องมือ และปรับปรุงนำไปใช้ เกณฑ์การพิจารณาจากการวิเคราะห์ข้อมูล IOC ได้ 0.50: พบว่าข้อคำถามมีความเที่ยงตรงนำไปใช้ได้
4. ลงพื้นที่ภาคสนามในเขตชิงเต่าต้าเป่าเต่า มณฑลซานตง สาธารณรัฐประชาชนจีนที่ได้มาจากการคัดเลือกแบบเจาะจง (Purposive Sampling) โดยกำหนดเกณฑ์ให้ครอบคลุมกลุ่มเป้าหมายสำคัญ ในกลุ่มประชากรที่มีอายุตั้งแต่ 30-45 ปี โดยแบ่งได้ดังนี้ ผู้บริหารของรัฐ 29 คน ผู้ปฏิบัติงานด้านวัฒนธรรมและศิลปะ 22 คน นักท่องเที่ยว 93 คน และประชาชนทั่วไป 37 คน รวมทั้งหมดจำนวน 181 คน เหตุผลการใช้ประชากรกลุ่มตัวอย่างเท่านี้เพราะ การคำนวณขนาดตัวอย่าง (Sample Size Calculation) ที่ประมาณ 180-200 คน เป็นขนาดที่เพียงพอสำหรับการประมาณค่าพารามิเตอร์ โดยให้ค่า

ความคลาดเคลื่อน (Margin of error) ที่ยอมรับได้และระดับความเชื่อมั่น (Confidence level) ครอบคลุมกลุ่มผู้มีส่วนได้ส่วนเสีย (Stakeholder representation) พื้นที่ซึ่งเตาเผาเตาเป็นพื้นที่ประวัติศาสตร์ที่มีการผสมผสานของวัฒนธรรมและผู้คนตัวอย่างจำนวน 181 คน จะถูกกระจายไปสู่กลุ่มผู้มีส่วนได้ส่วนเสียที่หลากหลาย ได้แก่ ชาวบ้าน/ผู้อยู่อาศัยในเขตอนุรักษ์, ผู้ประกอบการ, นักท่องเที่ยว, และเจ้าหน้าที่ภาครัฐ เพื่อให้ได้ข้อมูลที่ครอบคลุมทั้งมิติการอนุรักษ์และการพัฒนา

5. ทำการสอบถามกลุ่มประชากร หัวข้อการรับรู้ทางประวัติศาสตร์ของพื้นที่ศึกษา ความชื่นชอบในการจัดภูมิวัฒนธรรม ความสนใจเป็นสถานที่ท่องเที่ยว ทั้ง 3 หัวข้อ จากการสุ่วิเคราะห์แบบสอบถามมีค่าสัมประสิทธิ์ที่สุ่งระหว่าง 0.6-0.8 แสดงถึงตัวบ่งชี้ที่ดี และมีความสอดคล้องที่ดีเยี่ยมยอมรับได้ จากผลวิเคราะห์ดังกล่าวสามารถนำไปสร้างสรรค์รูปแบบการจัดการต่อไป โดยผนวกแนวคิดและทฤษฎีตามวรรณกรรมที่เกี่ยวข้อง

ตารางที่ 1 การวิเคราะห์ข้อมูลการรับรู้และชื่นชอบและความสนใจเป็นสถานที่ท่องเที่ยว แยกตามกลุ่มตัวอย่าง (n=181)

กลุ่มตัวอย่าง	จำนวน (คน)	น้อยที่สุด (1)	พอใช้ (2)	ปานกลาง (3)	มาก (4)	มากที่สุด (5)	$\bar{x}$	S.D.	แปลผล
1. ผู้บริหารรัฐ	29	0	0	4	5	20	4.55	0.69	มากที่สุด
2. ผู้ปฏิบัติงานศิลปะ	22	0	2	5	5	10	4.05	1.05	มาก
3. นักท่องเที่ยว	93	5	13	5	60	10	3.61	1.08	มาก
4. ประชาชนทั่วไป	37	0	0	15	15	7	3.78	0.75	มาก
รวมทั้งหมด	181	5	15	29	85	47	3.85		

สรุปโดยภาพรวมทั้ง 181 คน มีการรับรู้และชื่นชอบในการจัดภูมิวัฒนธรรมฯ ในระดับ มาก ($\bar{x} = 3.85$) โดยกลุ่มผู้บริหารรัฐมีความชื่นชอบสูงสุด ($\bar{x} = 4.55$) และนักท่องเที่ยวให้ความสนใจในระดับมาก ($\bar{x} = 3.61$)

ตารางที่ 2 แสดงค่าสัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์จำแนกตามกลุ่มประชากร (181คน)

กลุ่มประชากร	จำนวนคน	ตัวแปร (เฉลี่ย)	ตัวแปร (เฉลี่ย)	ค่าสัมประสิทธิ์	ระดับ ความสัมพันธ์
1.ผู้บริหารภาครัฐ	29	4.25	4.10	0.72	สูง
2.ผู้ปฏิบัติงานศิลปะ	22	3.85	3.92	0.65	สูง
3.นักท่องเที่ยว	93	4.50	4.35	0.78	สูง
4.ประชาชนทั่วไป	37	3.60	3.55	0.68	สูง
รวมทั้งหมด	181	4.12	4.04	0.74	สูง

สรุปวิเคราะห์แบบสอบถามมีค่าสัมประสิทธิ์ที่สุ่งระหว่าง 0.6-0.8 แสดงถึงตัวบ่งชี้ที่ดี และมีความสอดคล้องที่ดีเยี่ยมยอมรับได้

6. การวิเคราะห์ข้อมูลภาคแนวคิด และทฤษฎีที่เกี่ยวข้องประยุกต์องค์ความรู้จากทฤษฎีที่เกี่ยวข้องและหลักการจัดการเชิงกลยุทธ์การอนุรักษ์และพัฒนาภูมิทัศน์ทางวัฒนธรรม ในพื้นที่ประวัติศาสตร์วัฒนธรรมเมืองซึ่งเตาเผาเตา และศึกษาวิเคราะห์เปรียบเทียบกับพื้นที่ทางประวัติศาสตร์เมืองเชียงใหม่ ซึ่งเมืองเชียงใหม่จะเป็นศูนย์กลางของเขตเศรษฐกิจสามเหลี่ยมปากแม่น้ำแยงซีและเป็นเมืองสากลระดับโลก เน้นพื้นที่สีเขียว รื้อทิ้งแหล่งเสื่อมโทรม ส่วนเมืองลูบลิยานาในสโลวีเนีย มุ่งเน้นความเป็นเมืองสีเขียวและเมืองที่ยั่งยืน (Green & Sustainable city) เป็นเมืองหลวงแห่งแรกของยุโรปที่ตั้งเป้าหมายลดขยะให้เหลือศูนย์ (Zero waste) และประสบความสำเร็จในการรีไซเคิลขยะได้มากกว่า 70% นอกจากนั้น ความโดดเด่นมีการปิดการจราจรใจกลางเมืองกลายเป็นพื้นที่คนเดินเท้าที่สะอาดที่สุดแห่งหนึ่ง หลักที่เหมือนกันทุกเมืองเป็น

การเพิ่มพื้นที่สีเขียวเมืองชิงเต๋าด้าเป่าเต่าเป็นเมืองที่เล็กกว่า เน้นการใช้พื้นที่ทางประวัติศาสตร์เพื่อเศรษฐกิจการท่องเที่ยวร่วมกับชุมชนในพื้นที่เป็นหลัก

7. สังเคราะห์สร้างโมเดล การจัดการเชิงกลยุทธ์การอนุรักษ์และพัฒนาภูมิทัศน์ทางวัฒนธรรม ในพื้นที่ประวัติศาสตร์วัฒนธรรมเมืองร่วมสมัย ชิงเต๋าด้าเป่าเต่า มณฑลซานตง สาธารณรัฐประชาชนจีน ประกอบด้วยกลยุทธ์การอนุรักษ์ การพัฒนาภูมิทัศน์ทางวัฒนธรรม ในพื้นที่ศึกษาให้ยั่งยืน

ผลการศึกษา

1. จากวัตถุประสงค์แรกศึกษาสถานะและการวิเคราะห์พื้นที่ประวัติศาสตร์และวัฒนธรรมและภูมิทัศน์ทางวัฒนธรรมเมืองชิงเต๋าด้าเป่าเต่า มณฑลซานตง สาธารณรัฐประชาชนจีน ผลการศึกษาพบว่า เมืองชิงเต๋าด้าเป่าเต่ามีสถานะทางประวัติศาสตร์เป็นย่านเมืองเก่า ที่แสดงถึงยุคที่ชิงเต๋าด้าอยู่ภายใต้อิทธิพลเยอรมันและญี่ปุ่น (ค.ศ.1897-1922) เป็นพื้นที่อยู่อาศัยของชาวจีน ในขณะที่ย่านเลียวเป่าเต่าเป็นพื้นที่ของชาวต่างชาติ ซึ่งสะท้อนความหลากหลายทางวัฒนธรรมในยุค Colonial จึงก่อให้เกิดภูมิทัศน์ทางวัฒนธรรมที่โดดเด่นด้วยกลุ่มอาคารพาณิชย์ และที่อยู่อาศัยที่มีเอกลักษณ์เฉพาะตัว ถนนสายเล็ก ๆ ที่เชื่อมโยงวิถีชีวิตดั้งเดิม เข้ากับสถานที่เชิงประวัติศาสตร์รอบอ่าวเจียวโจว การวิเคราะห์พื้นที่ยังพบว่าการจัดการพื้นที่เน้นการอนุรักษ์โครงสร้างเดิม แต่ปรับปรุงภายในเพื่อเป็นร้านค้า คาเฟ่ และสถานที่จัดแสดงศิลปะ (Commercialized Culture) เพื่อตอบโจทย์การท่องเที่ยวเชิงวัฒนธรรม ปัจจุบันมีการฟื้นฟูเมืองเก่า (Urban Regeneration) ที่เปลี่ยนย่านที่เคยทรุดโทรมให้เป็นจุดดึงดูดนักท่องเที่ยวชั้นนำ (Hotspot) โดยยังคงรักษาบรรยากาศประวัติศาสตร์ชิงเต๋าในช่วงต้นศตวรรษที่ 20 ไว้ได้

2. จากวัตถุประสงค์การศึกษาข้อที่สอง วิเคราะห์ตัวบ่งชี้สำหรับการจัดการเชิงกลยุทธ์การอนุรักษ์ และพัฒนาภูมิทัศน์ทางวัฒนธรรมในพื้นที่ประวัติศาสตร์วัฒนธรรมเมืองร่วมสมัย พบว่ามี 2 ประเด็นหลักที่จะพัฒนา

2.1 ตัวบ่งชี้การจัดการเชิงกลยุทธ์ (Indicators for strategic management) ประกอบด้วยเรื่องความสมบูรณ์ของภูมิทัศน์ดั้งเดิม อัตราส่วนพื้นที่สถาปัตยกรรมยุโรปเก่าที่ได้รับการอนุรักษ์ ความสูงของอาคารและแนวถนนดั้งเดิม การใช้งานพื้นที่ (Functionality) มีการผสมผสานระหว่างฟังก์ชันการอยู่อาศัยแบบดั้งเดิมและการใช้งานเชิงพาณิชย์ใหม่ (Mixed use) ที่ไม่ทำลายบริบทชุมชน มูลค่าวัฒนธรรมที่จับต้องไม่ได้ ระดับการมีส่วนร่วมของชุมชนท้องถิ่นในการรักษาเรื่องราวและวิถีชีวิต

2.2 กลยุทธ์การอนุรักษ์และพัฒนา (Conservation & Development strategies) สร้างกลยุทธ์การอนุรักษ์เฉพาะจุด (Spot Conservation) คงรักษาอาคารประวัติศาสตร์ "หลังคาแดง" และถนนหินเก่า โดยการซ่อมแซมเชิงบูรณะมากกว่าการรื้อสร้างใหม่ สร้างกลยุทธ์การปรับปรุงภูมิทัศน์เมือง (Urban landscape renewal): ปรับปรุงภูมิทัศน์ทางวัฒนธรรมโดยรอบ (ริมทะเล/ภูเขา) ให้สอดคล้องกับรูปแบบสถาปัตยกรรมเดิม (European-style) สร้างกลยุทธ์การพัฒนาเศรษฐกิจสร้างสรรค์ (Creative industry integration): แปลงพื้นที่ประวัติศาสตร์เป็นแหล่งท่องเที่ยวเชิงวัฒนธรรม, ร้านกาแฟ, และแกลเลอรี โดยยังคงเอกลักษณ์เมืองท่าเก่า และสร้างกลยุทธ์การจัดการแบบมีส่วนร่วม (Participatory management): ดึงชุมชนและเจ้าของพื้นที่เข้ามาร่วมดูแลรักษาและใช้ประโยชน์ เพื่อให้เกิดการพัฒนาที่ยั่งยืน

3. จากวัตถุประสงค์ข้อที่สาม การจัดการเชิงกลยุทธ์การอนุรักษ์และพัฒนาภูมิทัศน์ทางวัฒนธรรม ในพื้นที่ประวัติศาสตร์วัฒนธรรมเมืองร่วมสมัย ชิงเต๋าด้าเป่าเต่า มณฑลซานตง สาธารณรัฐประชาชนจีน ส่งเสริมให้ชิงเต๋าด้าเป่าเต่าเป็นตัวอย่างของเมืองเก่าที่พัฒนาขึ้นใหม่ โดยยึดโยงรากเหง้าทางประวัติศาสตร์ควบคู่ไปกับการเติบโตเชิงเศรษฐกิจในรูปแบบเมืองร่วมสมัย การศึกษาพบว่า จะต้องมียุทธศาสตร์ประกอบการจัดการด้านต่าง ๆ 4 เรื่อง

3.1 ด้านการอนุรักษ์ (Conservation strategy) เน้นการอนุรักษ์พื้นที่ประวัติศาสตร์วัฒนธรรม (Historic district conservation) เพื่อรักษารูปแบบสถาปัตยกรรมแบบผสมผสานระหว่างเยอรมันและจีน และด้านการอนุรักษ์เชิงสร้างสรรค์ (Adaptive Reuse) เพื่อให้มีการปรับเปลี่ยนฟังก์ชันภายในอาคารเก่าให้เหมาะกับการใช้งานใหม่ การจัดการให้เป็นพิพิธภัณฑ์ต่าง ๆ หอศิลปะ ร้านค้าจำหน่ายสิ่งของต่าง ๆ หรือคาเฟ่ เป็นต้น โดยจะต้องไม่ทำลายโครงสร้างหลักเดิมของอาคารเก่า

3.2 ด้านการพัฒนา (Development strategy) ภูมิทัศน์เมืองประวัติศาสตร์จะต้องมีการดำเนินการจัดการสภาพแวดล้อมโดยรอบ ให้มีการส่งเสริมคุณค่าของมรดกวัฒนธรรม ทั้งพื้นที่โล่ง ถนนและจะต้องคำนึงเรื่องแสงสว่าง มีการพัฒนา

วัฒนธรรมเชิงสร้างสรรค์ ออกแบบสร้างแบรนด์ย่านให้เป็น "ย่านศิลปะและวัฒนธรรมร่วมสมัย" เพื่อที่จะดึงดูดนักท่องเที่ยวและธุรกิจที่เน้นความคิดสร้างสรรค์เป็นหลัก

3.3 ด้านกลยุทธ์การบริหารจัดการ (Management strategy) การจัดการร่วมกัน โดยจะต้องมีการจัดการให้มีส่วนร่วมภาคีรัฐกับเอกชนท้องถิ่น หรือชุมชนดั้งเดิมในพื้นที่ประวัติศาสตร์ ในการวางแผนและการพัฒนาการใช้พื้นที่และมีการร่วมบริหารจัดการร่วมกัน

3.4 ด้านกลยุทธ์ธุรกิจและเศรษฐกิจวัฒนธรรม จะต้องให้มีการเปลี่ยนพื้นที่ประวัติศาสตร์ ให้เป็นแหล่งรายได้ผ่านการท่องเที่ยวเชิงวัฒนธรรมระดับคุณภาพ เช่นการท่องเที่ยวทางประวัติศาสตร์ของพื้นที่ การท่องเที่ยวชมอาคารประวัติศาสตร์ เป็นต้น

ภาพ 12 modal การจัดการเชิงกลยุทธ์การอนุรักษ์และพัฒนาภูมิทัศน์ทางวัฒนธรรม ชิงเต๋าด้าเป่าเต๋า

สรุปและอภิปรายผลการศึกษา

1. จากผลการศึกษาข้อแรกพบว่า เมืองชิงเต๋าด้าเป่าเต๋า มีสถานะทางประวัติศาสตร์เป็นย่านเมืองเก่า ที่แสดงถึงยุคที่ชิงเต๋าตกอยู่ภายใต้อิทธิพลเยอรมันและญี่ปุ่น (ค.ศ. 1897-1922) เป็นพื้นที่อยู่อาศัยของชาวจีน ในขณะที่ย่านเสี่ยวเป่าเต๋าเป็นพื้นที่ของชาวต่างชาติ ซึ่งสะท้อนความหลากหลายทางวัฒนธรรมในยุค Colonial จึงก่อให้เกิดภูมิทัศน์ทางวัฒนธรรมที่โดดเด่นด้วยกลุ่มอาคารพาณิชย์ และที่อยู่อาศัยที่มีเอกลักษณ์เฉพาะตัว ถนนสายเล็กๆ ที่เชื่อมโยงวิถีชีวิตดั้งเดิม เข้ากับสถานที่เชิงประวัติศาสตร์รอบอ่าวเจียวโจว การวิเคราะห์พื้นที่ยังพบว่าการจัดการพื้นที่เน้นการอนุรักษ์โครงสร้างเดิม แต่ปรับปรุงภายในเพื่อเป็นร้านค้า คาเฟ่ และสถานที่จัดแสดงศิลปะ (Commercialized culture) เพื่อตอบโจทย์การท่องเที่ยวเชิงวัฒนธรรม ปัจจุบันมีการฟื้นฟูเมืองเก่า (Urban regeneration) ที่เปลี่ยนย่านที่เคยทรุดโทรมให้เป็นจุดดึงดูดนักท่องเที่ยวชั้นนำ (Hotspot) โดยยังคงรักษาบรรยากาศประวัติศาสตร์ชิงเต๋าในช่วงต้นศตวรรษที่ 20 ไว้ได้

2. จากผลการศึกษาข้อที่สอง พบว่ามี 2 ประเด็นหลักที่จะอนุรักษ์พัฒนา ประเด็นแรกคือ ตัวบ่งชี้การจัดการเชิงกลยุทธ์ (Indicators for Strategic Management) ประกอบด้วยเรื่องความสมบูรณ์ของภูมิทัศน์ดั้งเดิม อัตราส่วนพื้นที่สถาปัตยกรรมยุโรปเก่าที่ได้รับการอนุรักษ์ ความสูงของอาคารและแนวถนนดั้งเดิม การใช้งานพื้นที่ (Functionality) มีการผสมผสานระหว่างฟังก์ชันการอยู่อาศัยแบบดั้งเดิม และการใช้งานเชิงพาณิชย์ใหม่ (Mixed-use) ที่ไม่ทำลายบริบทชุมชน มูลค่าวัฒนธรรมที่จับต้องไม่ได้ ระดับการมีส่วนร่วมของชุมชนท้องถิ่นในการรักษาเรื่องราวและวิถีชีวิต ดึงชุมชนและเจ้าของพื้นที่เข้ามาร่วมดูแลรักษาและใช้ประโยชน์ ประเด็นที่สองสร้างกลยุทธ์การอนุรักษ์และพัฒนา โดยการอนุรักษ์เฉพาะจุด การปรับปรุงภูมิทัศน์ทางวัฒนธรรมโดยรอบ และแปลงพื้นที่ประวัติศาสตร์เป็นแหล่งท่องเที่ยวเชิงวัฒนธรรม ซึ่งการจัดการดังกล่าวข้างต้นสอดคล้องกับการศึกษาของนักวิชาการกล่าวถึง การมีส่วนร่วมของชุมชนมักให้ประโยชน์ทั้งต่อมรดกและต่อชุมชนเอง ชุมชนมีความสามารถและทรัพยากร ประกอบกับทักษะและภูมิปัญญาดั้งเดิมในการที่จะปกป้องรักษามรดกได้ยาวนานกว่าโครงสร้างของรัฐหรือวิธีการของนักอนุรักษ์ (Kretzmann and McKnight, 1993) สอดคล้องกับ กฎบัตรวอชิงตัน กฎบัตรเพื่อการอนุรักษ์เมืองและชุมชนประวัติศาสตร์ ค.ศ.1987 Washington charter for the conservation of historic towns and Urban Areas 1987 กฎบัตรวอชิงตัน ได้เกิดการเปลี่ยนแปลงและขยายขอบเขตของสิ่งที่จะอนุรักษ์ไปสู่มิติเชิง พื้นที่ และการ

เคารพผู้คนที่ถือถิ่น ภูมิวัฒนธรรมประเพณีที่เกี่ยวข้องกับการมีส่วนร่วมไว้ในหลักการและวัตถุประสงค์ การเข้ามามีส่วนร่วมของผู้อยู่อาศัยในพื้นที่มีความสำคัญต่อความสำเร็จของแผนงานอนุรักษ์ และควรสนับสนุนให้ผู้อยู่อาศัยในพื้นที่เข้ามามีส่วนร่วมในการอนุรักษ์เมือง (อิป ศรีสกุลไชยรักษ์, 2022)

3. จากการศึกษาข้อที่สามพบว่า จะต้องมียุทธศาสตร์ประกอบการจัดการด้านต่าง ๆ 4 เรื่อง ด้านการอนุรักษ์ (Conservation strategy) โดยมีหลักการปฏิบัติตามกฎบัตรของ UNESCO ด้านการพัฒนา (Development strategy) ด้านนี้พบแนวคิดเพิ่มเติมของนักวิชาการที่กล่าวว่า การพัฒนาบล็อกเชิงพาณิชย์ทางประวัติศาสตร์ในเมืองโดยใช้เทคโนโลยี เช่นเครือข่ายและวิทยาศาสตร์นิวเคลียร์เพื่อบรรลุการพัฒนาแบบดิจิทัลจึงเป็นเส้นทางที่ถูกต้อง (Cong, 2024) เป็นการเพิ่มดิจิทัลเข้าไปในการพัฒนาด้วย ด้านกลยุทธ์การบริหารจัดการ (Management strategy) การศึกษาสอดคล้องกับแนวคิดการศึกษาของนักวิชาการกล่าวถึง การกำหนดกลยุทธ์ การนำไปปฏิบัติ และการประเมินผล โดยการวางแผนเชิงกลยุทธ์ หมายถึงเฉพาะการกำหนดกลยุทธ์เท่านั้น วัตถุประสงค์ของการจัดการเชิงกลยุทธ์คือการใช้ประโยชน์และสร้างโอกาสใหม่ ๆ และแตกต่างสำหรับวันพรุ่งนี้ ในทางตรงกันข้าม การวางแผนระยะยาวจะพยายามปรับแนวโน้มของวันนี้ให้เหมาะสมสำหรับวันพรุ่งนี้

(Zhu and Zhou, 2016) และด้านกลยุทธ์ธุรกิจและเศรษฐกิจวัฒนธรรม สอดคล้องกับการศึกษาของนักวิชาการกล่าวถึง แนวคิดการเพิ่มมูลค่าทางเศรษฐกิจ การอนุรักษ์ สถาปัตยกรรมทางประวัติศาสตร์ ไม่ใช่แค่เรื่องของความรักความผูกพัน เท่านั้น แต่ยังเป็นการตัดสินใจทางเศรษฐกิจที่ชาญฉลาดอีกด้วย อาคารเหล่านี้มีคุณค่าในตัวเอง ทั้งทางวัฒนธรรมและเศรษฐกิจ พวกมันดึงดูดนักท่องเที่ยว กระตุ้นเศรษฐกิจในท้องถิ่น และมักจะมียุทธศาสตร์เพิ่มขึ้นเมื่อเวลาผ่านไป เป็นการลงทุนเพื่ออนาคต สร้างผลกระทบที่ยั่งยืนต่อความเจริญรุ่งเรืองของชุมชน (Preserving historical architecture, 2026)

ข้อเสนอแนะ

1. ข้อเสนอแนะเชิงนโยบายทั่วไป

มีการจัดการเชิงกลยุทธ์พื้นที่วัฒนธรรมประวัติศาสตร์เก่าแก่ เมืองชิงเต่า มุ่งเน้นการผสมผสานการอนุรักษ์อาคารสถาปัตยกรรมเก่าแก่ (สโตร์ยุโรปและจีน) เข้ากับการพัฒนาพื้นที่ร่วมสมัย โดยภาครัฐต้องเน้นการปรับปรุงโครงสร้างพื้นฐานการให้ชุมชนมีส่วนร่วมในแผนพัฒนา และส่งเสริมการท่องเที่ยวเชิงวัฒนธรรมเพื่อยกระดับเศรษฐกิจชุมชน ภาครัฐกำหนดมาตรการอนุรักษ์อาคารประวัติศาสตร์ในพื้นที่เก่าแก่อย่างเข้มงวด โดยใช้แนวคิด "การพัฒนาที่ยั่งยืน" เพื่อรักษาคุณค่าทางประวัติศาสตร์ควบคู่กับการเปลี่ยนแปลงทางกายภาพของเมือง ได้แก่ นโยบายการปรับปรุงภูมิทัศน์เมือง (Landscape) ให้สอดคล้องกับบริบทวัฒนธรรมดั้งเดิมและสมัยใหม่ นโยบายด้านการพัฒนาและเศรษฐกิจ การเปลี่ยนผ่านพื้นที่อุตสาหกรรมหรือพื้นที่ดั้งเดิมให้เป็นย่านสร้างสรรค์ (Creative industry) เพื่อสร้างมูลค่าเพิ่มทางเศรษฐกิจ นโยบายการผลักดันการท่องเที่ยวเชิงวัฒนธรรม (Cultural tourism) และการพัฒนาทรัพยากรการท่องเที่ยวในย่านประวัติศาสตร์ นโยบายด้านการบริหารจัดการ การส่งเสริมการมีส่วนร่วมของชุมชนและภาคเอกชน (Community-based Participation) ในกระบวนการอนุรักษ์และวางแผนพัฒนา ภาครัฐต้องให้เงินอุดหนุนและกำหนดนโยบายสนับสนุน (Policy support) และการปรับปรุงที่อยู่อาศัยของประชาชนในพื้นที่ เพื่อให้สามารถอยู่อาศัยได้อย่างเหมาะสมควบคู่กับการเป็นพื้นที่ท่องเที่ยว

2. ข้อเสนอแนะเพื่อการวิจัยครั้งต่อไป

การวิจัยในพื้นที่วัฒนธรรมประวัติศาสตร์ชิงเต่าเก่าแก่ควรเน้น "การจัดการเชิงกลยุทธ์ที่สมดุลระหว่างการอนุรักษ์โครงสร้างเมืองเก่าและการพัฒนาเศรษฐกิจสร้างสรรค์ร่วมสมัย" โดยมุ่งเน้นการมีส่วนร่วมของชุมชน (Community-based participation) เพื่อเปลี่ยนพื้นที่ประวัติศาสตร์ให้เป็นแหล่งท่องเที่ยวที่ยั่งยืนและย่านนวัตกรรม การวิจัยครั้งต่อไปควรวิจัยเกี่ยวกับ

2.1 แนวทางการจัดการพื้นที่ ศึกษาผลกระทบของการเปลี่ยนแปลงภูมิทัศน์ทางกายภาพและวัฒนธรรมต่อคุณค่าที่แท้จริงของพื้นที่โดยเน้นการจัดทำแผนแม่บทที่บูรณาการแนวคิดภูมิทัศน์เมืองประวัติศาสตร์ (Historic Urban Landscape - HUL)

2.2 การมีส่วนร่วมของชุมชน การศึกษากระบวนการสร้างความร่วมมือระหว่างภาครัฐ ภาคเอกชน และชุมชนดั้งเดิมในการจัดการมรดกวัฒนธรรม เพื่อลดความขัดแย้งในการพัฒนาพื้นที่เมืองเก่า

2.3 เศรษฐกิจสร้างสรรค์ การวิจัยศักยภาพของพื้นที่ในการพัฒนาเป็นย่านอุตสาหกรรมสร้างสรรค์หรือการท่องเที่ยว

เชิงวัฒนธรรมรูปแบบใหม่ที่สอดคล้องกับบริบทเชิงเต้าเป่าเต้า

2.4 การศึกษาเชิงเปรียบเทียบ การศึกษาวิจัยเชิงเปรียบเทียบรูปแบบการจัดการพื้นที่วัฒนธรรมประวัติศาสตร์เมืองร่วมสมัยระหว่างชิงเต๋อและเมืองอื่นในจีนหรือระดับนานาชาติ

เอกสารอ้างอิง

ธิป ศรีสกุลไชยรัก. (2022). การอนุรักษ์และการจัดการมรดกทางวัฒนธรรมในย่านประวัติศาสตร์ด้วยกระบวนการมีส่วนร่วมในบริบทของไทย กรณีศึกษา : เมืองเก่าสงขลา (สอ.ด.) กรุงเทพมหานคร: จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย.

Che, Liangliang, (2012). **Research on Cultural landscape protection and tourism development of Modern urban historical and cultural blocks - A case study of Yanggou in Lushun, Dalian.** China: Liaoning Normal University.

Cong, Xuewen, (2024). Study on the Interaction Mechanism between Rural Cultural Heritage Protection and Rural Tourism Development in Weihai City. **Village Director**, 2024 (1), 117-119.

David, Fred R. (2009). **Strategic Management Concepts And Cases.** retrieved March 18, 2026, from https://pracownik.kul.pl/files/12439/public/3_David.pdf

Eastchinatrip.com. (2026). **Qingdao Map.** retrieved March 18, 2026, from <https://www.eastchinatrip.com/th/china-maps/qingdao-map/>

Hunger, J. D. and Wheelen, T. L. (2022). **Essentials of Strategic Management.** retrieved March 18, 2026, from [https://exthost.org/Media/Essentials%20of%20strategic%20management%20by%20Wheelen,%20Thomas%20L.%20Hunger,%20J.%20David%20\(z-lib.org\).pdf](https://exthost.org/Media/Essentials%20of%20strategic%20management%20by%20Wheelen,%20Thomas%20L.%20Hunger,%20J.%20David%20(z-lib.org).pdf)

Kretzmann, J. P., and McKnight, J. L. (1993). **Building communities from the inside out: a path toward finding and mobilizing a community's assets.** Skokie: ACTA Publications.

Luo, Xue and Ling, Xinchun. (2023). Research on urban landscape design strategy based on cultural heritage protection. **Beauty and Age (City Edition)**, 2023, (9), 95-97.

Preserving historical architecture. (2026). การอนุรักษ์มรดก: ความสมดุลอันละเอียดอ่อนระหว่างการอนุรักษ์และสถาปัตยกรรมทางประวัติศาสตร์ retrieved March 18, 2026, from <https://www.dualchas.com/news/preserving-legacies-the-delicate-balance-of-conservation-and-historical-architecture>

Reddit.com. (2026) **Old pictures of Qingdao, China. City ruled by Germany until 1914.** retrieved March 18, 2026, from https://www.reddit.com/r/ArchitecturalRevival/comments/1rue2q3/old_pictures_of_qingdao_china_city_ruled_by/?tl=th

Ruan, Y. and Sun, M. (2001). The study on some issues related to the conservation and planning for the historic streets and areas in china, **Journal of City Planning Review**, 25, 25-32.

Ruan, Y. and Peng, P. (2002). Urban space design of traditional blocks in Hankou Concession Area. **Journal of Wuhan University of Technology**, 24 (5), 109-111.

Shen, L. (2002). The combination of modern street design and local folk custom forms - The overall design practice of Kaiyuan Road and Jingzhong Road commercial streets in Taizhou City, Zhejiang Province. **Architectural Journal**, (1), CO06-CO07.

- UNESCO. (2565). แบบสำรวจประเทศสมาชิกยูเนสโก ปี 2022 เกี่ยวกับการดำเนินการตามข้อเสนอแนะเรื่องภูมิทัศน์เมืองประวัติศาสตร์ retrieved March 18, 2026, from <https://whc.unesco.org/en/news/2431>
- Wikipedia.org. (2026) Qingdao. retrieved March 18, 2026, from <https://th.wikipedia.org/wiki/Qingdao>
- Yang, Chen JX. And Li, Yingchun. (2023). Difficulties and Countermeasures for the Protection and Renewal of Residential Historical Buildings from the Perspective of "Living Heritage": Taking Shanghai Lane and Workers' New Village as Examples. **Housing Science**, 10, 1-7, 50
- Yan, Sai. (2018). Myth in the History and Modern World of She People: The Preservation, Transmission and Uses of Epic Stories in the Ethnic Group of South-Eastern China. **Asian Culture and History**, 10 (1), 76-76.
- Zheng, L. and Wu Q. (2001). Study on preservation and renewal of Fuxian Road historical block in Foshan. **Urban Planning Review**, (10), 37-40.
- Zhu, Y. and Zhou, Y. (2016). Countermeasures Suggestions for the Protection and Utilization of Henan Cultural Heritage. **Henan Social Science**, 24 (4), 112-117.